

Politične godove Turki praznujejo z obhodi in pri tej priliki izkazujejo vse svoje bogastvo. Taki prazniki so, kedar nastopi nov sultan prestol, ali se rodi cesarski princ, ali se nasadi zastava prorokova, ali ako odide veliki vezir na vojno itd. Sveta zastava, „sandžek-šerif“, se spoštuje, kakor svetinja prorokova. Ona navdušuje vernike in je že delala v zgodovini čudeže.

Oba bajramova praznika sta edina verska praznika Turkom. Prvi „id-fitr“ (t. j. prelom posta), praznujejo prvega meseca „ševal“, po „ramasanovem postu“, drugi „kourban-bajram“ (t. j. velika noč) 60 dni zatem, pada na 10. dan meseca „silhidžeh“. Ker Mohamedanska pratika ne računa po solnčnem, temuč po mesečnem letu, tedaj se primeri, da imenovana praznika v 33 letih se praznujeta v vseh letnih časih. Prvi bajram imel bi trpeti le en dan, a ljudstvo mu pridá še dva dni; drugi trpi štiri dni. Edino teh sedem dni se ljudstvo udaja veselju in kratkemu času. Vsak praznik bajrama se opravlja velika molitev ali velikonočna pridiga (ako se tako sme imenovati) le enkrat in sicer eno uro pred solnčnim vzhodom, poleg tega pa se še opravlja velike ceremonije.

Te dni sprejema vladar zarano voščila različnih stanov in ide z mnogo obilnejšim in sijajnejšim spremstvom nego vsak petek v mošejo. Ministri in dostojanstveniki, mufti, kadi in drugi uradniki morajo biti navzoči, drugi ulemi pa, ki morajo pri „opasanji meča“ poviševati slavnost, pri tej priliki niso priče. Oba bajramova praznika so zaprte vse prodajalnice. Obrtstvo in delo počiva v teh sedmih dnevih. Tudi ubožec si tačas omisli novo obleko. Sorodniki in prijatelji se obiskavajo, voščeč si vesel praznik in samo tedaj si stiskajo roke, se objemljajo in tako značijo svoje nasprotno magnjenje.

S tem pa so tudi Turške veselice pri kraju. Nikdar ne čuješ med ljudstvom vriska in hruma, ne vidiš javnega plesa niti ne igre. To vse je prepovedano. Turek se najbolj veseli, ako tih in molčeč, počasnih korakov se sprehaja po cestah in bližnji okolici. Prijatelji in sorodniki gredo v kardelih od deset do petnajst mož skupaj obiskavat svojih znancev, a mudé se tam le malo in zopet gredo dalje. Na javnih prostorih in sprehajališčih se tudi včasih zbirajo, kadé tobak, pijó kavo in se pogovarjajo z največo malomarnostjo o svojih domačih in tujih zadevah.

Po A. pl. Bese-tu.

Naši dopisi.

Iz Maribora 12. sept. A. O. (*Vinska razstava*) se je včeraj odprla. Zbor vinorejcev na dvorišču više realke je odprl Štajarski c. k. namestnik baron Kúbek z nagovorom, v katerem je povdarjal važnost vinske razstave. Potem je mestni župan dr. Reiser v imenu Mariborčanov pozdravil goste. Razstavljenega vina je obilo, celó grozdja je precej. Maribor je nališpan in s zastavami okinčan. Koj včeraj se je ustanovila sodnija (jury), ki bode sodila razstavljenega vina; razdelila se je v 2 vrsti. Jez kot sodnik sem z dr. Roeslerjem poročevalec o neštajarskih vinih. Gospoda Perme in Vrtačič, kot sodnika od Kranjske kmetijske družbe izvoljena, izvršujeta marljivo svojo nalogo. Da sl. vredništvo „Novic“ vse na drobno izvé, kaj se godí ta teden tukaj, dobilo bo „Marburger Zeitg.“

V Gorici 16. sept. — Letos enkrat menda je bilo; pisal sem nekaj „novic“, ali v Ljubljani ste mi to popravili in natisnili — „novosti.“ Hm! — sem si mislil; meni sicer to ne gre v glavo, ker „novost“, kakor mi uho pravi, je „Neuheit“, ne „Neuigkeit“. Ali — ker skoraj vsi časniki, kar je par let sem, pišejo „novost“, moram se tudi jez podvreči šesti „velesili“. (Tudi

lepa beseda!) V zameno pa za „novost“ moram jez novotarjem ponuditi besedo „starost“ — ne v pomenu „das Alter“, ampak „veraltete Nachricht“. Po tej visokoučeni jezikoslovski razpravi sprejmite tedaj nekaj „starosti“. — Vsak ptič svoje gnjezdo hvali; tako tudi jez našo lepo Gorico (Pst! — ne našo — samo lepo!). Novi trg za zelenjavo odprt, kakor sem sporočil, od 4. septembra, je kaj prijeten; s tacim se ne ponaša vsako mesto. Naše starešinstvo pa nam misli napraviti še nekaj družega lepega — nov farovž pred véliko cerkvijo in smemo tedaj zanašati se, da zgine od ondod v kratkem tisto grdo staro poslopje, ki je mesto in njega zastop predolgo sramotilo. Tudi za novo pokopališče, v „Novicah“ (ali ne — „Novostih“?) že večkrat omenjeno, se bodo začele priprave; 50.000 gold. je za zdaj za-nje odločenih. Slednjič bomo zidali tudi kopel tik mestnega vrta, za katero je preudarjenih 34.000 gold. Vse te reči z mnogimi družimi vred so se razpravljale v starešinstveni seji 10. t. m. Najglasovitiša zadeva tiste seje pa je bilo Favetti-eva vprašanje ali imenovanje novega municipijskega tajnika. Dr. Deperis-ovo dolgo poročilo je bilo — apologija Favetti-eva proti vladi, katera F.-a za tajnika noče. — Tisto prošnjo Goriških meščanov, da naj bi se v okom prišlo čedalje rastoči razuzdanosti in surovosti nižih, rokodelskih itd. stanov, je poslalo starešinstvo c. kr. namestništvu v Trst. — V spomin letošnje posvete Oglejske bazilike so podelili naš prevzv. knezonadškof ondašnjemu fajmostru in njegovim naslednikom častni naslov „Arciprete“ (nadmašnik). — V Devinu nam je 6. dne t. m. umrl eden najboljših naših duhovnikov, zgledni pastir, gosp. dekan mons. Štef. Dolijak. Pogreb 8. septembra dopoldne v zgodovinsko slavni cerkvi Št. Ivanski (ki je mater et caput vsega spodnjega Krasa) je bil nenavadno veličasten. — Pretekli četrtek 14. t. m. je bil v Gorici dan za seje; nič manj ko 4 društva so imela tisti dan zborovati — „Gorica“, „Soča“, „Sloga“ in „Slavec“; do seje pa je prišlo samo pri „Slavec“-u. Grdo deževno vreme in nekaj znabiti tudi mlačnost društvnikov sta bila kriva, da ni prvim trem bilo mogoče seje pričeti. Odloženo je vseh 3 zborovanje na 28. dan t. m. „Gorica“ in „Soča“ se imate razpustiti. Ad vocem mlačnosti! Te dni se imajo voliti po naši deželi možje volilci za deželne volitve, ki bodo brž ko ne prve dni oktobra. Do sedaj pa ni še čisto nič volilnega hrupa. Ker imamo že davno spravo dognano, ne bo letos menda nikake volitvene agitacije; (se ve pa, da duhovnikov ne izbrati za volilce!*) Kar se mlačnosti — vsaj dozdevne — tiče, ima znabiti v marsičem svoje vzroke. Meni prihaja tu na misel neka anekdota iz naše domače zgodovine; pripovedoval nam jo je naš rajnki gimn. profesor gosp. B. V. naši Furlaniji, kakor drugod, je bilo v prejšnjih časih nekaj samostanov. Neka samostanska sestra-láika je hodila — prav za prav jezdila — na biro. Osel ji zaide v njivo past se po mladi zeleni pšenici. Uboga nuna — krotka, pobožna, je osla poganjala naprej z rahlo besedo „Eri con Dio!“ — „éri con Dio!“ — ali trmasti osel se ne zmeni za njene mile besedice. Kar na enkrat pri-teče kmet — lastnik tiste njive — in zareži na-njo: „Zakaj ne spravite osla z njive?“ Ona: „Saj ga poganjam“ in začne vpričo njega goniti: „Ma éri con Dio!“ Kmet: „Ce, ce — éri con Dio; — éri Diáu! — ši diš.“**) In to rekši mu zasmolí eno s palico. Na to je

*) Je li to „Staatsgrundgesetz“ za toliko čislano „spravo“? Vred.

**) „Eri“ je beseda, s katero Lahi osla gonijo. Kar je kmet rekel, je to-le: „Kaj, kaj — hodi z Bogom! — hodi h-č! — se reče. Pis.

tepki, orehi itd. Predragi Kranjci! otresite se tedaj zava mnogo stroškov celo brez potrebe, kajti za pescico
vsteno realne gimnazije nam je bila odločena v letu 1871. Solus leta 1871 je
to preobrazbo vršila s celotno gimnazijo, kar trije leti (1871, 72, 73) realne
gimnazije so tikani v slov. jef. 1874 se je na vseh treh letih glasilo. Program de

nemških Kočevarjev pač ni vredno, da ima Dolenska stran dve gimnaziji, kajti po isti meri smela bi Gorenska stran za peščico nemških Weissenfelserjev skoro da zahtevati tudi gimnazijo. Naj bi vlada raje tri gimnazije na Kranjskem iz državne blagajnice dostojno vzdrževala, namesti da je mačeha Kranjski. — Pa že predaleč sem iz Kranja zašel drugam; naj se zato zopet vrnem nazaj v mesto in še kaj družega povem. — Kjer je v kakem mesticu čitalnica, čudno je to, da ondi mora tudi nemška kazina biti „ad majorem Germaniae gloriam“, čeravno čitalnice vse imajo tudi nemških časnikov! Če se v velikih mestih ločijo ljudje na dvoje, troje itd., no! se temu ni ravno čuditi; če pa v majhnem kotiču, kjer drug družega do srajce pozna, se domači ločijo na dvoje, da eden družega ne okuži, to vendar je prekomerno! Žalibog, da ravno ces. uradniki v taci majhnih mestih delajo razpore in snujejo kazine! Kranj, hvala Bogu, vendar še ni na Pruskem, ampak trdno stoji na zemlji slovenski; al ni tedaj zgolj ironija na domači kruh, če zraven čitalnice a tout prix mora biti še kazina? Pa pustimo taka premišljevanja, a kajti je bob v steno mečemo, dokler Avstrija ne pride do spoznanja same sebe, da ni nemška, ampak evropsko-gonarodna, Kranjci pa prerinejo do tega, da so eden vseljenih tujcev, nekoliko nemških Kočevarjev in Weissenfelserjev vsi so Slovenci. Ko pridemo do tega — in morebiti ne bo več toliko Save v Črno morje steklo, kakor je je dozda — kazali bodo potomci naši ljudem „nemško kazino“ v Kranju, v Novem mestu itd. kot „raritäten-kabinete.“ Kamo pa se pride po taki ločitvi? Do tega, kjer dandanes vidimo tujko kazino in domačko čitalnico — vsako na skromnem prostorčku. — Interesantno je, kar sem slišal o volitvah mestnega zastopa. Narodna stranka, to je, domači mestjani, so si zmage v 3. in 2. razredu gotovi; volili so svojih 8 odbornikov, katerim se nemška, to je, stranka tujcev ni celó nič upirala, zato pa jej je domača stranka poslala „ein weisses Blatt“, na katerega naj zapišejo svojih 4 mož. In tako brez vse bitke imajo v mestnem odboru domači večino zastopnikov. Volitev župana se je po takem gladko vršila; izvoljen je bil gosp. Karol Šavnik, značajni mladi mož, ki ima glavo in srce na pravem mestu za blagor svoje domačije s starodavnim našim gêsлом: „za vero, dom, cesarja“. Da, kakor vsak župan, ima tudi on marsikrat kako grenko požreti, to se razume samo po sebi; al on izvrsten apotekar zna fabricirati tudi mnogočislano zdravilno vodo, ki je pod imenom „Sodawasser“ dandanes na glasu, in tako ž njo poplavlja grenkosti županjske. — Tako sem svoj ljubljani Kranj, ki je srečen, da v njegovem ozidji biva velespoštovani rojak jubilarni knezoškof, radosten našel na očitni poti mnogovrstnega gmotnega napredka, v polni nadi, da bode národno čutje srca vseh mestjanov še bolj prešinilo, ko se tudi nam Slovencem „razjasno vreme“. Te misli so me navdale, ko sem se na pokopališču Kranjskem sprehajal na grobu mnozih iskrenih rodoljubov, ki ondi počivajo, in na pokopališču v Predasljih, kjer počiva bar. Anton Zois, biser domovine naše. Slava manom umrlih! — sem izdihnil, — živili! pa zaklical živim rodoljubom in rodoljubkinjam.

Iz Ljubljane. — Treba se nam zdi o neprestani abotnih brklarijah Ljubljanskega „Turškega lista“ vendar enkrat eno rêči. „Tagblatt“ namreč, ko je v soboto omenil pogajanja zavarovalnega društva „Donau“ z likvidacijskim odborom banke „Slovenije“, izkliknil je zopet: „Will die grüne Laibach ihre Wasserkraft aus der blauen Donau schöpfen, gleichwie das Land Krain seine Geldkraft aus dem Reichsfaßel des Einheitsstaates Oesterreich?“ Poetično ekstazo o „grüne Laibach“

in „blaue Donau“ prepuščamo „Turškemu listu“ v njegovo privatno veselje; al izjavo, da dežela Kranjska svojo denarno moč zajema iz državnega zaklada „des Einheitsstaates Oesterreich“, to vendar je treba nekoliko pojasniti. Podtikanje, da Kranjska dežela svojo denarno moč zajema iz državnega zaklada, je, naravnost rečeno, neumno blebetanje. Katera dežela neki zajema svojo denarno moč iz državnega zaklada? Ali ni pravo marveč narobe, da državni zaklad vse denarne moči zajema iz dežel? „Turški list“ gotovo zopet zavida našo deželo za mrvice državnih podpor, zaradi katerih vedno in vedno svoj črni žolč razliva. Če država tudi posamesnim deželam in tako tudi Kranjski daje kako podporo, od kod neki jej prihajajo novci zato? Menda vendar ne od „Turških patronov“. In ni zlasti naša uboga dežela tista, iz katere država primeroma najbolj zajema? Da je to istina, dokazali so že leta 1839., 1840. in 1844. prejšnji Kranjski stanovi; dokazal je rajni dr. Lovro Toman, ko je leta 1863. v deželnem zboru sprožil pritožbo oziroma nasvet gledé preobloženja naše dežele z zemljiškimi davki. Da pa morda ne bo kdo mislil, da je dr. Toman razmere v tem obziru slikal enostransko, Vam kličemo v spomin ravno umrlega grofa Antona Auersperga, moža iz Vašega tabora, berite peticijo, katero je on leta 1844. za Kranjske stanove sestavil na presvitlega cesarja; natisnjeno jo boste našli v 18. seji stenogr. zapisnikov dež. zbora Kranjskega ter razvideli, da so pritožbe o preobloženju z davki skozi in skozi upravičene. Berite dalje, kako je vsled Tomanovega predloga govoril grof A. Auersperg kot poročevalec finančnega odseka v 40. seji deželnega zbora leta 1863. in našli boste neovrgljive dokaze o ogromnem preobloženju naše dežele z zemljiškimi davki, in ves deželni zbor je pritrdil njegevego govoru enoglasno, čeravno takrat narodna stranka še zborove večine ni imela. In še le l. 1875. je dr. Bleiweis v deželnem zboru dokazal, da naša dežela ni bila preobložena za kakih 1000 gld., ampak za milijone. Koliko je Kranjska trpela škode tudi po drugih načinih, na pr. po tem, da je država vzela jej (inkamerirala) deželni zaklad, kajti dotično državno odškodovanje bilo je pač ubogo majhno; koliko bremen je kot sosedinja Italije, ko še železnice ni bilo, nosila za vojaško pripreznino itd. Če toraj država kake bore tisoče podpore daje deželi naši, kaj je to proti onim milijonom, katere je zajela memo drugih dežel iz Kranjske preveč. Molčite tedaj „Turški“ patroni, o milošnjah, ki jih naša dežela iz državne blagajnice dobiva in ne bodite jej baži-božuki, ki bi to podporo raji barbarom Otomanskim vrgli v žrelo!

— (Banka „Slovenija“) ima v četrtek prihodnjega tedna, to je, 28. dne t. m. popoldne v čitalnični dvorani že večkrat omenjeni velevažni občni zbor. Likvidacijski odbor bo vsakako predlagal doplačilo; ali po nadrobnih preiskavah in zdaj, ko se mu je posrečilo z Dunajsko banko „Donavo“ se o nekaterih zadevah pogoditi, ostane še pri že oklicanih 30 gold. za vsako akcijo; ali se o tem kaj predrugači, nam ni znano; to pa je gotovo, da nekoliko bomo morali doplačati vsled kupčijske postave in vsled pravil banke „Slovenije“, ako se hočemo, kakor smo že zadnjič rekli, ogniti konkurzu, to je, še večji nesreči, da namreč banka „na kant“ pride in potem vlada, ki mora čuvati nad tem, da se pogorelcem, ki so bili pri „Sloveniji“ zavarovani, vsa škoda povrne, odstrani likvidacijski odbor in namesti njega konkursno (kantno) sodnijo postavi, ki bode pravdo napela proti vsem delničarjem, da doplačajo še ostalih celih 90 gold. za vsako akcijo, v katere so po bankinih pravilih hoté ali nehoté vezani.

Ljubo nam je slišati, da prepričanje o dolžnosti doplačila zdaj tudi v take kroge prodira, ki poprej po nevednosti, kaj je delnica (akcija), niso hoteli od nikakoršnega doplačila nič slišati. „Novice“ so v 29. listu razložile to stvar, o kateri je večina naših ljudi bila nevedna. Da pa tudi delničarji poleg dolžnosti imajo pravice, to je istina, in te pravice je zadnji občni zbor izročil likvidacijskemu odboru, ki vse moči napenja, da iztirja, kar so banki dolžni agenti, in se banki povrne, kar je njenega. In vsega tega je še precéj, tako, da se sme upati, da to, kar bodo delničarji zdaj še vplačali, je le nekako posojilo, ki se jim po iztirjanjih dolgovi in prodanih posestvih bankinih popolnoma ali vsaj večidel povrne. Na kratko rečeno stvar stoji zdaj tako: ali doplačati kakih 30 gold. morebiti v 2 obrokih (brištih) za akcijo, da likvidacijski odbor dovrši likvidacijo, ali pa doplačati 90 gold., da položi banko v grob konkursna oblastnija, katera mora za svoje delo dobro plačana biti in bode le polagoma izmotavala stvar. Naj vsak pameten delničar po tem sam sodi, kaj je za njegov žep bolji. Pisatelj teh vrstic ima sam 12 delnic, ki jih ni darovanih dobil in za katere je predlanskim prvo doplačilo odrajal, tedaj ne čenčá, da bi le drugim krvav denar izžl, ampak jim le živo priporoča to, kar bode moral sam storiti — z jako kislim obrazom.

— (*Iz seje deželnega odbora 15. in 19. septembra.*) Dopisa deželne vlade, da sta sklep deželnega zbora zaradi pobiranja 20% priklade na direktne davke in na vžitino za deželni zaklad leta 1877. in pa sklep zaradi preuredbe §. 92. občinske postave zadobila cesarjevo potrjenje, vzela sta se na znanje. — Sklenilo se je, da se c. kr. dvornemu svetniku pl. g. Tomasinu v Trstu pošlje zahvalno pismo, ker je podaril Kranjskemu deželnemu muzeju svojo obširno in krasno zbirko rastlin (herbarij).

— (*Konečna vcenitev gozdov*) v prvem razredu Postonjskega cenilnega okraja se začne 18. dne t. m. v občini Šturija.

— (*Truplo v Gradcu umrlega grofa Antona Auersperga*) so 16. dne t. m. po železnici pripeljali v Leskovco poleg Krškega, kjer je bilo v kapelici tikoma Leskovške cerkve v rakev grofov Turjačanov slovesno položeno. Ranjki je z 30.000 gold., ki si jih je prislužil z nagradami za svoje nemške pesmi, ustanovil 4 dijaške štipendije: 2 za Kranjce, 2 pa za Gradčane.

— (*V novo jetnišnico za ženske v Begunjah na Gorenškem*) so 16. dne t. m. iz Lankovic pripeljali 40 ženskih kaznjenk, ki so jih spremljali jetniški nadzorniki in pa usmiljene sestre, katerim je država izročila oskrbovanje te nove kaznjivnice.

— (*Hiralnica sv. Jožefa v Ljubljani*) je dodelana tako, da zamore sprejemati bolehavce. Obilni so sicer bili darovi dobrotnikov, toda veliki stroški zidanja velike hiše z dvojnimi nadstropjem ter notranje oprave še niso pokriti, tem manj kaj ostaja za hrano in druge potrebščine. Zatoraj zdaj ni še mogoče bolehavcev sprejemati brezplačno, ampak le proti primernemu plačilu oskrbovalnih stroškov. Natančni pogoji o sprejemanju se zvedó ali pismeno ali ustno v „hiralnici sv. Jožefa“ v Ljubljani v Šentpeterskem predmestju.

— Kakor „Obzor“ poroča, je velečenjeni skladatelj Zajec sestavil novo opero pod naslovom „Nikola Zrinjski“, v kateri bode glavno partijo (Nikola Zrinjskega) pel gosp. Nolli.

— „Latinska slovnica“ prof. o. Ladisl. Hrovate se prodaja v Ljubljani v Kleinmayr-Bambergovi

knjigarni po 1 gold. 50 krajc. — „Latinsko-slovenske vaje“ prof. Žepića pa v knjigarni Otokar Kleer-a po 2 gold.

— (*Popravek.*) Gosp. Franjo Souvan vredništvo prosi, naj v dopisu „iz Logatca“ v zadnjem listu številko 200 kocev popravimo v 100, ker le 100 jih je daroval, 200 je tedaj pisna pomota.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Iz Dunaja. — Iz krogov ministerskih se sliši, da državni zbor se začne še le sredi oktobra meseca.

— Sploh se misli, da Hofmann le malo časa ostane državni finančni minister; govori se namreč, da je on izvoljen, novo pogodbo z Ogri dognati. Kar strančarskemu Auerspergovemu ministerstvu ne bi obveljalo, misli se, da utegne obveljati novemu ministerstvu uradniškemu, kateremu ima baron Hofmann načelnik biti. Ali je na tej govorici kaj resnice, se ne vé; to pa se vé, da se v ministerskih krogih zdaj nikogar bolj ne bojé kot Hofmanna, na katerega celó sum letí, da se pogaja s Staročehi in pravno stranko. „Politik“ pa o tej zadevi odločno trdi, da je laž, kar se o pogajanju s Staročehi čenčá.

— O sedanjem političnem položaji piše „Pester Lloyd“, da ni dvombe, da Rusija postopa složno z Nemčijo in da vsak dan je strah večí, da se Rusija z orožjem vmeša v Turške homatije, „Kölner Zeitg.“ pa piše, da je boj med Rusijo in Turčijo pred vratmi.

Iz Turškega bojišča. — Vse dogodbe so stopile v nov stan: Turčija, ki se je prej branila premirja (prestanke boja) in hotela mir le po svoji volji, to je sramoten za Srbe in vse ustajnike, se jame podajati. K temu je prisiljena najprvo po nesreči, ki jo je imela v vojski. Srbi so glavno armado Turško pod poveljstvom Kerim-paše tako stisnili od vseh strani, da si ne more pomagati. Srbe vsled tega navdaja taka navdušenost, da je vojna kneza Milana razglasila za kralja Srbskega. Pri Črnigori je Derviš paša do malega potolčen, Muktar-paša pa zajet. Vrh tega pritiska močno Rusija, tudi Angleška je naznanila, da noče več veljati za pokroviteljico Turških grozovitosti in ker so tudi druge vlade menda ene misli o tem, da se stanje Turških kristjanov mora zboljšati, je vendar v Carigradu prodrila pamet, in tako je, če se sme verjeti najnovejšim poročilom, sklenjeno zdaj premirje v ta namen, da se začne pogojevanje zaradi miru, ki bo Srbom, Črnogorcem in vstajnikom mnogo ugodnejši, nego so Turki kdaj mislili in privoliti hoteli.

Listnica vredništva. Gosp. A. N. v Zag.: Prejeli smo Vaš članek o reji gozdnih dreves; al drago bi nam bilo, ko bi ga bili narekovali komú, ki je trden v slovenski pisavi, da bode vse prav jasno. Mi si ga ne upamo popraviti brez kake pomote.

Žitna cena

v Ljubljani 16. septembra 1876.

Hektoliter v nov. denarji: pšenice domače 8 fl. 45. — banaška 9 fl. 77. — turšice 5 fl. 60. soršice 7 fl. 20. — rži 6 fl. 50. — ječmena 4 fl. 55. — prosa 4 fl. 39. — ajde 6 fl. —. — ovsa 3 fl. 28. — Krompir 3 fl. 35 kr. 100 kilogramov.

Kursi na Dunaji 18. septembra.

5% metaliki 66 fl. 45 kr. Ažijo srebra 101 fl. 75 kr.
Narodno posojilo 70 fl. 70 kr. Napoleondori 9 fl. 72 kr.